

[Gert Petersen]

blinde et offer eller lamme en eller anden person, der står i vejen for det, som man måtte være i færd med.

Naturligvis forstår vi godt, hvad der er baggrunden for Fremskridtspartiets forslag, men vi mener, at det er en falsk tryghed at give folk. Det er også en falsk tryghed at give kvinder, hvis det er dem, man især tænker på. Der kan være situationer, hvor man slet ikke kan nå at hive denne tåregaspistol frem af lommen eller tasken. En tåregasspray kan også gøre en eventuel voldsmand mere desperat og hidsig og voldelig. Og endelig kan kvinder tro, at nu er den hellige grav velforvaret: Nu kan de godt lade være med i øvrigt at være forsigtige, for nu har de deres tåregasspraydåser.

Vi er helt sikre på, at forslagsstillerne tager fejl, når de i bemærkningerne skriver, at udsigten til en gang tåregas vil afholde mange fra at begå overfald. Man kan lige så vel sige, at udsigten til at kunne bruge en gang tåregas som led i et overfald vil tilskynde mange til at begå overfald. Men når man læser og hører om, hvordan de værste overfald er begået, ser det i øvrigt ikke rigtig ud, som om gerningsmanden har gennemtænkt situationen så nøje, at han ligefrem har overvejet, om vedkommende nu går rundt med tåregas eller ej.

Det er tragisk, når frygten for overfald gør folk så bange, at de ikke tør færdes frit. Trods alt er det dog sådan, at de danske byer hører til de mest sikre i verden at færdes i, men helt godt er det ikke, det erkender vi fuldt ud. Vi tror imidlertid, at det bedste er forebyggende foranstaltninger, undervisningsmæssige, sociale og andre, f.eks. at snakke igennem på et tidligt tidspunkt med vore unge regler for, hvordan, hvor og hvornår man bedst færdes. I øvrigt bør vi også få vedtaget f.eks. det forslag, som SF har været medforslagsstiller til, om at tilbyde folk, som er udsat for alvorlige traumer som følge af overfald, psykologbistand, så de kan få bearbejdet deres oplevelser med professionel hjælp.

Vi må altså afvise lovforslaget om at optrappe våbenbesiddelsen, om jeg så må sige, med mulighed for at udstyre sig med tåregasspray.

Arne Melchior (CD):

Det var jo Venstres retspolitiske ordfører, der for et par måneder siden kom til at tage både loven og spraydåsen i egen hånd. Det til-

lod jeg mig dengang at tage kraftigt afstand fra. Jeg konstaterer, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke selv har ønsket at tage dette ordførerskab. Hun har sikkert også andet vigtigt at bestille, og jeg håber oprigtigt – og jeg er også temmelig tryk i overbevisningen om det – at hun dér, hvor hun nu måtte opholde sig, mens vi fører denne debat, færdes i overensstemmelse med loven og i øvrigt i fuld tryghed.

Men det lykkedes hende altså i overført betydning at optræde som en slags børnelokker; i hvert fald har hun lokket et antal medlemmer af Fremskridtspartiets gruppe til at tage sagen op og fremsatte dette fuldstændig uovervejede lovforslag.

I de første år Fremskridtspartiet var i Folketinget – CD havde jo sin debut herinde omtrent samtidig – var det meget almindeligt, at Fremskridtspartiets gruppemedlemmer nærmest tyranniserede Folketinget i spørgetiden og ved mange andre lejligheder med sådanne fikse forslag, som lige var plukket op på vejen. Når noget blev aktuelt i pressen eller en eller anden havde sagt noget, troede man straks, man skulle fare ud med et forslag uden at give det tilstrækkelig overvejelse.

Jeg er enig med en tidligere ordfører, som sagde, at netop af hr. Tom Behnke, som jeg synes besidder så mange udmærkede kvaliteter, havde man forventet indsigt nok til at forstå, at dette forslag er fuldstændig håbløst og i givet fald, hvis det havde ringeste chance for at blive gennemført, ville føre til det modsatte af hensigten.

Jeg vil gerne fremhæve – og dér er jeg enig med hr. Gert Petersen – at når Fremskridtspartiet i bemærkningerne til lovforslaget siger, at det er på tide at koncentrere sig om ofrene, som trænger til en hjælpende hånd, så er CD 100 pct. enig. Og det kan bl.a. ske på den måde, som hr. Gert Petersen omtalte, og lignende måder, men det vil nok møde modstand fra Fremskridtspartiet, for det vil jo kræve nogle offentligt ansatte.

Derfor tror jeg slet ikke på, at der virkelig er bund i dette fromme ønske, som vi altså sagtens kan dele. Bl.a. CD har i mange år sagt, at vi da selvfølgelig skal resocialisere forbryderne, men at det først og fremmest er ofrene, vi skal koncentrere os om. Derfor har jeg også fra starten af været medlem af den forening, der findes til hjælp for volds ofre, og jeg kan opfor-